

URI ASAF

A tavaszi fű vendége vagyok

Soha nem volt szakmám, hivatásom. A lényem üresen kong.
Emiatt van gyakran lelkifurdalásom.
Gyűjtögetek, látok, hallok.
Elvárásoknak megfelelően semmi nem vagyok.
Repülni akarok, hátrafele,
kakukkfüves tájak felett.

Ha a villanyt leoltom, annyi kép kerül elő, amennyit csak akarok:
karosszékre boruló takarók,
levetett ruhák,
büszke kompozíciók.
A kép társat keres, a másikat.
Abból épül, azt maga elé tartja, mint egy kitömött baglyot.

Hőben és fagyban minden délibáb igaznak bizonyul.
Én a sivatagra gondolok,
pedig nincs ott semmi.
A pusztá nyelvet ölt és tíz körömmel tép a csalfa görcs.
De hogy jön ide Napóleon oroszországi menetelése!?
*„Und da würden wir wissen, daß jenseits dieses Waldes,
an dessen Rand wir nach vielen Stunden anlangten,
sich weitere endlose Ebenen ausdehnten.”*¹

Rettenetes, ha a holtak álmodnak.
Bénult szájjal, kiutat, figyelmet keresve.
Míndig ez a törődés! Miért nem bomlik el a tudat?
A ház sötét, a falevelek feketék.
A szád lassan nyílik, kettőt lépsz és máshol vagy,
a dolgok máshova sodornak.
Bokrok felett úszik a fejed,
a boldogságod melletted.

A fehér teremmel beszélgetek:
– azt a szőnyeget akarom, hozzá a stukkós mennyezetet,
és az ezzel járó igazságot.
A távlatnak nincs akadály,
a nyíltság a képek alá nyúl és látjuk az ősöket.

A fűtést nem kedvelem,
csak a tisztaságra vágyok.
Az írásom rend és park.
A dombok vállak, az ösvények karok,
én a tavaszi fű vendége vagyok.

¹ Idézet Robert Walser: Jákob von Gunten c. regényéből.